

MOJANG

МИНЕСРАФТ КАТАСТРОФАТА

ТРЕЙСИ
БАПТИСТ

Превод от английски език
Ангел Ангелов

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Minecraft: The Crash*

Copyright © 2018 by Mojang AB and Mojang Synergies AB.

All rights reserved.

This translation published by arrangement with Del Rey,
an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC.

Превод Ангел Ангелов

Редактор Надя Калъчева

Коректор Милена Александрова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2018 г.

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-2242-7

НА ЕЛИЪТ, ЕЙВЪРИ И ЛИНДЗИ

ГЛАВА 1

Иска ми се да можех да открия кой е измислил израза „за всяко нещо, което се случва, си има причина“ и да му кажа какво мисля за него. Защото последното, което всеки има необходимост да чуе, когато светът му напълно се е сгромолясал, е, че това всъщност е нещо хубаво. Сякаш дори и да имаш вълшебна машина на времето, с която да можеш да се върнеш и да поправиш грешките си, в никакъв случай не трябва да я използваш. Как не. В действителност *никой* не мисли така.

Разбира се, всъщност не съществува добър начин, по който да кажеш, че всичко се е объркало напълно и безвъзвратно. Иска ми се да можех да кажа нещо по-умно по този въпрос, но, за съжаление, това е всичко, с което разполагам. О, да, също и онова за машината на времето. Човек винаги може да използва и него.

Така или иначе грешката, която ми се иска да можех да

поправя, се случи преди дни. Не мога да ви кажа преди колко дни. Точно в момента представата ми за времето е някаква... каша. А и без това не бих могла да се върна назад и да променя нещата.

След дъжд качулка. Не съм ли права? Но един петък преди известно време двамата с най-добрия ми приятел бяхме тръгнали да участваме в общественото събитие за началото на учебната година, известно също като „играта за завръщането на училище“.

Бях убедила Лони да гоїде с мен, въпреки че и двамата не бяхме привърженици на спорта. Всъщност бяхме геймъри. Спортът - извън видеоигрите - не заемаше челно място в списъка с приоритетите ни. Но аз си казах, че след като връщането на училище е едно от онези забележителни преживявания в гимназията, за които толкова се говори във филмите, защо да не видим за какво става въпрос? Като „зелена“ първокурсничка, тайно бях развълнувана за гимназията. Беше като отключването на ново ниво във видеоиграта на живота - големи шкафчета за по-голям инвентар, по-големи босове под формата на САТ местовете - сещате се какво имам предвид. От друга страна, Лони не беше убеден, че трябва да ходим. Така че се наложи да подсладя предложението си в буквалния смисъл на думата. Казах му, че ще направя от знаменитите си шоколадови сладки с орехи и ще взема одеяло, за да можем да се гушкаме с шоколад между зъбите. Искане ми се да мисля, че това, което го привлече, са сладките и одеялото, но не съм сигурна. Искане да кажа, че в гимназията няма много ученици от предпоследния курс, които биха искали да ги видят да се мотаят с първокурсник, но ние бяхме приятели, откакто аз бях на шест, а той на ос-

ем години. Така че донякъде излизахме извън параметрите на обичайното гимназиално приятелство. Работата е там, че за всичко съм виновна аз. Всичко, което се случи, е заради мен.

Лони се появи около пет часа. Изскочих навън със сляките и одеялото, влязох в колата, оставих го да потегли и започнахме да говорим за „Майнкрафт“. Обичайната ни тема.

- Построи ли всички капани? - попита той.

Сбърчих нос. Не бях го направила. Най-вече, защото бях забравила.

- Всъщност си помислих, че ще е по-добре вместо това да разширя базата. Реших да направя пода на оранжерията стъклен, за да може през него да се вижда всичко.

- Искаш да кажеш, че не си довършила онова, което щеше да правиш. Отново.

Лони звучеше по-скоро като разочарован баща, отколкото като мой приятел и това ме накара да заема отбранителна позиция.

- Ще се върна на капаните, след като приключа с оранжерията - оправдах се аз. - Не знам защо трябва да се заяждаш с мен за това.

- Бианка.

- Лони.

- Трябва да се придържаш към плана. Целият този свят става неконтролируем. Ако искаме да имаме нещо, което работи наистина добре, трябва да довършваме онова, с което сме се захванали. Не е ли това смисълът - да тестваме света? Да го усъвършенстваме там и след това да го преместим в истинската игра?

- Мислех, че смисълът на света за тестване е да правим

лудории, за да видим какво работи и какво не. Да щуреем колкото можем, да взривяваме разни неща, да създаваме бъркотия и никога да не ни се налага да я оправяме.

Лони въздъхна. Прокара ръка по гладко обръснатата си глава и стисна за миг клепачи, сякаш изпитваше болка. Когато отново отвори очи, те бяха облачно сиви, като небето, а не с острия цвят на стомана, което означаваше, че е в добро настроение.

- Мислех, че искаш да работиш по този проект - отбеляза той. - Каза, че искаш да създадеш цял свят. Нови пейзажи. Цели села. Нови обществени правила и после да си поиграеш с това.

- Да, но...

- Но първо трябва да създадем този свят. А за да го изградим, трябва да имаме план, Бианка.

Не исках да се караме. Не бях сигурна какво да му кажа, за да спре да диша тежко като разгневен дракон, който се готви да избълва огън към мен.

- Никога не следваш плана. Първо казваш, че искаш да направиш нещо и аз ти отговарям: „Добре, ето това е планът“. После ми казваш: „Страхотен план!“ и дори не се преструваш, че правиш това, което съм нахвърлял.

О, значи щяхме да се караме сериозно.

- Но ето, че сега съм тук, за да съм ти шофьор - добави той.

- Ти току-що взе книжка. Трябва да се упражняваш - възразих аз. - Освен това помисли само колко ще си разшириш хоризонта, като накрая отидеш на едно истинско спортно събитие!

- Откога харесваш спорта? - попита той.

- Това е за първи път, когато отивам на голямо учи-

лично събитие, и искам да видя какво е усещането да си част от масите – свих рамене.

– „Масите“ е само друга дума за тълпа. Повярвай ми, в гимназията не е толкова хубаво, колкото говорят. – Той зави със свирене на гуми по „Елм Роуд“. – Къде беше глупавото изрище?

– Две преки надолу и после надясно – самодоволно отговорих аз.

Той спря на светофара и изфорсира двигателя. Беше разгразнен. Засмуках горната си уста и я прехапах, докато гърпах една от плитчиците си и я въртях около пръста.

– Знаеш ли, че разчистват детската площадка с булдожер? – Внезапно попитах.

Светофарът се смени и той потегли рязко напред.

– Е, и?

– Искаш ли да я видиш, преди всичко да е изчезнало?

– Защо?

– Тъж, защото нали тя беше сцената на най-големите ни приключения? – попитах аз. – Защото никога повече няма да изглежда по този начин? Защото първо беше *нашето* място?

– Аха, добре.

– Спомняш ли си как да стигнеш дотам? – погразних го аз.

Той насочи стоманеносивия си поглед към мен и аз се ухилих. Познавах този поглед, означаваше, че малкото ни спречкване е приключило.

Вместо да завие надясно по „Грандвю“, той зави наляво.

Детската площадка вече приличаше на призрачен град. Люлките бяха изчезнали. Всичко, което беше останало, бе синята рамка, станала на петна от избледнялата и лю-

щеща се боя. Половината възжен мост лежеше върху черната гумирана настилка. Единият му край все още беше закрепен към това, което някога беше стена за катерене, когато всички издатини за ръцете и краката бяха все още на местата си.

Изкачих се по стълбата, която се клатеше сега, когато не беше закачена както трябва, и се пуснах по тръбната пързалка, от която излязох, озовавайки се при обутите с маратонки крака на Лони.

- Ще се пробваш ли? - попитах го.

Той поклати глава.

- Изненадан съм, че това е първото обновяване, което ѝ правят, откакто бяхме деца - отбеляза той. - Вероятно отдавна е трябвало да я разрушат.

- Но това е нашето място! - възразих аз.

- *Беше* - поправи ме Лони, но тонът му не беше груб.

Тази детска площадка беше мястото, където се бяхме срещнали и станали приятели и където заедно измисляхме първите си светове. Преструвахме се на безразсъдни пирати на възжения мост, люлеехме се на люлките като акробати на трапец и защитавахме крепостта си от нашествието на въображаеми зомбита. Всъщност един от първите ни проекти в „Майнкрафт“ беше да създадем по-добра версия на детската площадка. Разбира се, земята винаги беше покрита с лава.

След цялото това време бяхме останали заедно, въпреки че детската площадка се разпадна.

- Спомняш ли си онзи път, когато се опитах да отскоча от висилката и ти ме улови, преди да падна? - попитах го аз, опитвайки се да събудя малко носталгия в него.

- Да, и се сдобих със счупена китка за усилията - отвър-

на Лони, поклащайки глава. – Дори и тогава не те биваше много в планирането. Винаги искаше да се надскочиш, но никога не мислеше за онова, което следва.

– Знаеш ли, ако исках лекция, можех просто да отида на училище – скръстих ръце аз.

Лони сви рамене и ритна някаква избледняла жълта капачка, след което отиде до онова, което някога беше куполът за катерене. Повечето пръчки лежаха в купчина на земята. Последвах го. Той мълчаливо втренчи поглед в купчината. Слънцето залязваше и беше окъпало площадката в оранжева светлина. Помежду ни се настани мълчание.

Той беше прав. Това място не беше наше, вече не.

– Нека си вървим – предложих аз.

– Сбирката за завръщане в училище, о, да! – подигравателно каза той.

Протегнах ръка към него и сякаш усетих как ме удари ток, когато той хвана ръката ми и я залюля, докато вървахме обратно към колата. Повечето хора смятаха за наистина странно, че двамата сме заедно. Две години разлика в гимназията са истинска пропаст. Особено след като ходехме в две различни гимназии. Беше все едно да се опитваш да разговаряш с някого, който е от другата страна на Гранд каньон, като използваш единствено свитите като фуния ръце около устата си. Той включи двигателя, направи обратен завои на тясната уличка и потегли.

Извадих телефона си и заредих приложението на „Майнкрафт“.

– Ако ще ме критикуваш за това, че не съм построила глупавите ти капани, трябва поне да оцениш дебелия

стъклен под, който сложих в оранжерията - размахвах аз телефона пред лицето му. - Погледни!

- Бианка, престани. В момента шофирам. - Лони отблъсна телефона с ръка.

Той рязко зави и гумите изсвириха. Оранжевият блясък на залязващото слънце ни заслепи за момент, колата леко поднесе и Лони завъртя волана, за да я изправи. После осъзна твърде късно, че нещо върви към нас и вероятно сме минали на червено. Все още не можехме да различим какво е, защото слънцето светеше в очите ни, но знаехме, че не е малко. Сякаш всичко се случваше на забавен кадър и няколкото секунди се проточиха колкото години, докато във високоговорителите на колата внезапно прогърмя роботизиран женски глас: „Предупреждение за опасна близост! Препоръчва се действие за отклоняване!“.

Само за един миг наелектризираното вълнение във въздуха беше заменено от панически страх, докато колата се приближаваше право към нас, твърде бързо, за да можем да направим каквото и да било.

Когато колата се доближи достатъчно, за да препречи слънцето, успях, макар и не съвсем ясно, да видя лицето на другия шофьор. Имаше тъмни очи и права коса, която стърчеше във всички посоки. Главата му се отметна назад, когато зелената му кола се удари в нашия син автомобил. Спомням си как металът скърцаше, докато се сблъскахме, и синьото се огъваше върху зеленото и как наоколо се разлетяха парчета от разни неща. Стъкло, метал. В един момент сякаш дори и светлината се напука и натроши на парчета, избухвайки във фрактали от лъчи, които изгаряха очите и кожата ми. После се появи мирисът на дим. И вкусът на кръв. И стърженето на нещо

върху тялото ми, което сякаш ме беше изкормило някъде по средата. Зачудих се дали не бях разрязана на две. Завъртях се, опитвайки се да видя дали ще мога да разбера какво се случва, дали ще мога да видя лицето на Лони, за да науча от погледа му колко зле са нещата. Но не успях да го видя. Сякаш той беше изчезнал и бях останала само аз със синята и зелената кола, които сега изглеждаха като едно-единствено смачкано нещо. Около мен се сипеше дъжд от стъкла и аз шокирано осъзнах, че мъжът от другата кола е върху мен, сякаш бяхме пътували заедно. Той беше точно там. Можех да се протегна и да го докосна. И аз опитах да го направя. Само че ръцете ми не помръбваха. Нищо не помръбваше, освен колите, които се нагъваха, приближавайки се и отдалечавайки се една от друга. Тогава се опитах да изкрещя на Лони, но от устата ми не излезе нищо.

А после всичко потъна в мрак.

ЗА АВТОРКАТА

Трейси Бантист е авторка на няколко художествени и нехудожествени книги за деца, включително поредицата „Джъмбис“ и „Крайно противна история на Древния Египет“. Освен това участва в „хорър“ антологията за възрастни „Дъщерите на Сикоракс“. Госпожа Бантист е доброволец в организациите с идеална цел „Нужни са ни разнообразни книги“, „Кафявата книжна лавица“ и „Аз също – колектив за изкуства“. Тя преподава творческо писане в университета „Лесли“ по магистърска програма за изкуствата и ръководи издателската компания „Фейри Годаутор“.

traceybaptiste.com

[Facebook.com/traceybaptistewrites](https://www.facebook.com/traceybaptistewrites)

[Twitter: TraceyBaptiste](https://twitter.com/TraceyBaptiste)